

[Korsgaard.]

selve den Situation, vi er i, alt for alvorlig til, at man paa den Maade kan lege Kispus med hinanden.

Som sagt, Forslagene faldt i første Omgang, og der sagdes, at de ikke vilde komme frem igen. De er kommet frem, og Grunden hertil turde jo nok være den, at for Landets Skyld maa man have noget i Retning af det, her er foreslaaet. Nu er det jo klart, at naar et Forslag falder, giver den ene altid den anden Skylden derfor, og i den givne Situation er der jo ogsaa god Grund til at anvende en saadan Fremgangsmaade, naar man ikke har noget bedre. Det er nemlig en højst aparte Situation, at et Forslag, tiltraadt gennem Landbokommissionen af Rigsdagens 4 Partier, ganske roligt falder. Hvad angiver man saa som Grund til, at det faldt? Ja, man angiver som Grund, at man fra en vis Side, fra Oppositionens Side, om man vil, ikke vilde tiltræde andre Forslag, som Regeringen knyttede til Landbokommissionens enstemmige Forslag. Der var 2 Forslag knyttet til det. Om det ene, vedrørende Arbejdsløshedsspørgsmaalet, mener jeg at turde sige, og jeg skal senere kort motivere det, at det ingen som helst rimelig Forbindelse havde med det Forslag, hvorom der her var Tale. Det andet angik Rentespørgsmaalet, og der hævdede man allerede i Landbokommissionen fra 3 Partiers Side, at der i Forbindelse med Kommissionens Forslag skulde vedtages et Forslag, som satte Renten ned. Ja, men hvordan er det saa gaaet? Hvordan ligger Forholdet i Dag med Hensyn til dette Omraade? Vil nogen for Alvor mene, at det Konverteringsforslag, der er fremsat, giver nogen som helst Sikkerhed for en Rentenedsættelse?

Jeg synes, det maa være en meget dristig Mand, der vil sige det, og i hvert Fald: den Sikkerhed, der ligger i Forslaget, kunde man til enhver Tid have haft, naar Regeringen havde holdt sine Fingre for sig selv og undladt at skabe Uro om Obligationmarkedet.

Jeg maa altsaa paastaa, at om den Betingelse, som havde en vis Konsekvens i Kraft af Landbokommissionens Indstilling, nemlig om Rentespørgsmaalet, foreligger i Dag praktisk talt intet, som ikke akkurat lige saa godt kunde have foreligget uden noget som helst Forslag fra Regeringen.

Saa er der altsaa Arbejdsløshedsspørgsmaalet, som man kombinerer med Landbrugslovene og siger, at naar Landmændene skal have noget — som de for øvrigt stort set selv betaler —, saa skal de arbejdsløse

ogsaa have noget. Der var jo blandt de første i enhver Henseende for Forstand blottede Forslag, som fremsattes af Regeringen med Hensyn til Rentenedsættelse, noget, der hed Renteskatt, og denne Renteskatt var kædet sammen med Landbrugets Forrentningsevne og var, saaledes som Forslagene kom frem — om de altid har set saadan ud, kan der være Tvivl om — saadan, at naar Forrentningsevnen steg, skulde Skatten falde. Det vilde have været naturligt at spørge, naar de Penge, der her skulde skaffes til Veje, skulde bruges til Arbejdsløsheden: hvorfor Arbejdsløshedshjælpen i og for sig skulde blive mindre, naar Forrentningsevnen steg? Jeg har ladet mig fortælle, at Socialdemokratiet selv er klar over, at med stigende Forrentningsevne i Landbruget er det sandsynligt, at der bliver Brug for mindre Arbejdsløshedshjælp. Vi ved jo alle, at Socialministeren, som er til Stede her, har dette under sig, og jeg spørger da her direkte: Er Socialministeren af den Mening, at stigende Forrentningsevne i Landbruget giver væsentlig mere Beskæftigelse i Landet? Hvis Svaret bliver Nej, ja, saa forbavser det mig. Men hvis det bliver Ja, hvad jeg venter, saa er vi i Virkeligheden i denne Situation stillet over for, at Regeringen ikke uden at kæde noget til, der intet har specielt med Beskæftigelse at gøre, paa et tidligere Tidspunkt har villet gaa med til at gennemføre Landbokommissionens Forslag.

Naar jeg siger, at det vil give mere Beskæftigelse, at Landbruget kan forrente sig, saa ligger der bag ved denne Paastand naturligvis bl. a. dette, at naar Landbruget kan forrente sig, saa bliver Jordens Dyrkning meget bedre, og naar det saa igen sker paa en Tid, hvor Selvforsyningsideen er saa stærkt fremme og maa være saa stærkt fremme, som den er; ja, saa bliver ogsaa dette Spørgsmaal af den største Betydning.

Jeg maa da paa det nuværende Tidspunkt hævde, at det, Regeringen har gjort med sine Tømmelfingre eller sin Uforstand, hvad man nu vil kalde det, under den nuværende Situation, nemlig ved at forhindre at Landbokommissionens Forslag blev gennemført paa et langt tidligere Tidspunkt, er, at den har skadet Mulighederne for Beskæftigelse og økonomisk har skadet Landet ved, at vi har faaet i hvert Fald ikke ubetydelige Mængder Korn herind til en Pris, som vi kun har Skade af at faa det til, og i hvert Fald paa en saadan Maade, at de Penge, man i givet Fald kunde faa derved, aldeles ikke vilde blive fordelt, som de skulde fordeles.